

Col. laboracions

Nyam-Nyam Caixalada!

Quina acció més corrent entre els infants petits de les nostres escoles. Quin neguit ens crea als educadors quan un nen surt caixalat més d'una o dues vegades, ja procurem, ja tapar la senyal amb fregues d'esperit de vi o bé amb pomada, però la marca sempre acaba rebelant-se i surt deixant constància del fet, que ja no podem amagar als pares.

La primera reacció és evidentment calmar al nen que ha esta mossegat, la segona esberant-se de mala manera pensant quina serà la reacció dels pares, com els hi explicarem?, la tercera justificar la nostra desculpabilització: jo ja vigilava, ja! o bé: si ha sigut davant dels meus nassos, és increïble!

A tot això ja ens hem oblidat del nen que ha estat caixalat, que en molts casos gairabé ni ha plorat però no li treiem la vista de sobre al nen que ha fet la mossegada.

El que està clar és que el neguit dels educadors es respón més a les protestes dels pares que a l'angoixa dels nen caixalat o a les necessitats del caixalador.

I jo hem pregunto, tan gros és realment que un nen sigui mossegat?

Per què els educadors ens sentim tan culpables d'una o varies caixalades?

Per què els pares ho troben tan gros i ràpidament penseu en la negligència dels educadors?

Podriem dividir les caixalades en dues classes:

- El nen de 12 a 24 mesos aproximadament, que caixala per gust que està encara en la fase d'exploració bucal, en la que els adults admitim que tot s'ho posin a la boca i que aquesta és la principal font de plaer. Si acceptem aquesta premisa podem entendre per què el nen caixala i ens resultarà incomprendible poder fer entendre a un nen que pot llepar-ho tot excepte als demés nens. Per un altre cantó el nen mossegat ho rebrà com una agressió, com pot ser una estirada de cabells o una espenta que li fa caure a terra.

- El nen més gran de 2 anys que en la majoria del casos utilitzarà la caixalada com una agressió per aconseguir alguna cosa, a aquests encara els hi podem fer entendre que és millor obtenir les coses sense agressió, però moltes vegades el nen caixalat anteriorment li hauran pres una joguina o estarà participant en una baralla. En aquesta situació els educadors prestarem la màxima atenció a la mossegada, oblidant moltes vegades el desenvolupament de l'acció.

Hem pregunto, doncs, per què la caixalada ens preocupa més, tan a pares com educadores, que una altra forma d'agressió? I entenc que potser per dues coses:

- Per la senyal.

- Possiblement per què interiorment ho considerem com quelcom salvatge, més proper als animals que a les persones.

Amb tota aquesta parrafada no vull dir que els educadors podem